



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **I. O.**,
narozeného X, státního příslušníka U.,
zastoupeného advokátem JUDr. Jaromírem Adamcem,
sídlem Olštýnská 733/3, 181 00 Praha 8,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 28. 8. 2017 domáhal vyslovení nicotnosti, případně zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítl, že se žalovaný řádným způsobem nezabýval skutečnostmi, kterými žalobce odůvodnil svou žádost.
3. Dále uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a zároveň nicotné, protože žalobce není ve výroku napadeného rozhodnutí identifikován jasně a bez pochybností ve smyslu § 68 odst. 2 ve spojení s § 18 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože žalovaný ve výroku neuvedl místo jeho trvalého pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

4. Dále uvedl, že si žalovaný jako podklad pro napadené rozhodnutí neopatřil přesné a aktuální informace o zemi původu žalobce. Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky jsou starší jednoho roku a další zprávy (Informace OAMP o situaci v zemi, zprávy ČTK a výroční zpráva Human Rights Watch 2017) jsou starší půl roku. Z důvodu zastaralosti zpráv o zemi původu považuje žalobce tyto informace za nevěrohodné.
5. Žalobce dále ve vztahu k argumentaci žalovaného o možném trestním postihu žalobce na U. v případě nenastoupení vojenské služby namítl, že žalovaný nevycházel z ustanovení u. trestního zákona. V této souvislosti poukázal na rozdíl ve výši trestu za takové jednání podle zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, podle toho, zda je trestný čin spáchán v době míru, nebo za stavu ohrožení státu, popř. válečného stavu. Žalovaný si dle žalobce rovněž neopatřil spolehlivou informaci, zda je ke vzniku trestní odpovědnosti nutné osobní převzetí povolávacího rozkazu, či zda postačuje fikce jeho doručení.
6. Mimo výše uvedeného si dle žalobce žalovaný rovněž neopatřil informace o sankcích či trestních následcích, kterým může být žalobce vystaven po návratu na U. v důsledku neudělení mezinárodní ochrany v České republice.
7. Žalobce také namítl, že žalovaný žádným způsobem nezohlednil, že U. opustil jako dítě s celou svou rodinou, a tedy bez ohledu na svou vůli následoval své zákonné zástupce, kteří se rozhodli vlast opustit. K tomu žalobce dodal, že žije společně se svými rodiči a sourozenci a stará se o ně, přičemž je dle jeho názoru v demokratické společnosti nehumánní rodinu rozdělit. Proto je v jeho případě dán důvod k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
8. Žalobce dále namítl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nicotné (pro vnitřní rozpornost), protože žalovaný neuvedl konkrétní ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků, Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, na které v rozhodnutí poukazoval, a rozsudky Nejvyššího správního soudu, Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze označil za judikáty, aniž by uvedl publikaci, ve které byly uveřejněny. Podle žalobce mají právní význam pouze právní věty publikovaných rozsudků, a proto žalovaným uvedené rozsudky vlastně žádnými judikáty nejsou, a proto nemají ani doporučující povahu. K tomu žalobce dodal, že se s rozsudky, na které žalovaný poukázal, nemohl seznámit.
9. Žalobce dle svého mínění splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, protože pro přesvědčení, že vnitřní konflikt probíhající na U. mezi U. navzájem by se neměl řešit silou a zbraněmi, a s tím související odmítání žalobce vykonat vojenskou službu, bude pronásledován respektive uvězněn.
10. Podle žalobce žalovaný nesprávně dovodil, že o mezinárodní ochranu je zapotřebí požádat bezprostředně poté, co k tomu měl žalobce příležitost, přestože zákon o azylu žádnou lhůtu nestanovuje. Podle žalobce je třeba rovněž přihlídnout k tomu, že žalobce opustil Ukrajinu jako dítě doprovázející své rodiče a o mezinárodní ochranu požádal poté, co na Ukrajině započal a eskaloval ozbrojený konflikt.

11. Žalobce se rovněž domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu, protože v případě návratu na U. mu hrozí trestání z výše uvedených důvodů a vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí ve vnitřním ozbrojeném konfliktu vztahujícího se na celou U., nikoliv jen na její část, jak nesprávně uvádí žalovaný, přičemž státní orgány U. nemohou ochránit před nimi samými.
12. Žalobce na závěr navrhl provést důkaz výsledkem jeho rodičů a zprávami vyžádanými od žalovaného o aktuální bezpečnostní situaci na U., správním spisem a svou výpovědí.
13. V doplnění žaloby ze dne 31. 8. 2017 žalobce k uvedenému doplnil, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že žije od 11 let se svou rodinou v České republice (dále též „ČR“), v době, kdy U. opustil, ozbrojený konflikt neprobíhal, nepřihlédl ani k aktuální bezpečnostní situaci na U., hrozbě trestního postihu žalobce za nenastoupení do armády a k jeho politickému přesvědčení.
14. Namítl také, že jej žalovaný v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu nepoučil řádně o jeho právech a povinnostech, a proto je nemohl v plném rozsahu uplatnit.
15. Dodal, že opuštění území České republiky v důsledku napadeného rozhodnutí zpřetrhá pevné sociální a rodinné vazby žalobce na území. Podle něj měl žalovaný k legálnímu šestnáctiletému pobytu žalobce na území ČR přihlédnout.
16. V souvislosti s námitkou o nesprávném označování nepublikovaných rozhodnutí soudů jako judikáty žalobce dodal, že jej měl žalovaný seznámit s judikaturou jako podkladem rozhodnutí a umožnit mu se k nim vyjádřit.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žalovaný nepovažuje napadené rozhodnutí za vydané věcně nepřislušným orgánem, vnitřně rozporné či fakticky neuskutečnitelné, ani nespatřuje jiné vady, pro něž by je nebylo možné vůbec považovat za rozhodnutí, a proto námitku nicotnosti nepovažuje za důvodnou.
18. Rovněž žalovaný nepovažuje za důvodnou námitku žalobce týkající se jeho nedostatečné identifikace ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný v tomto ohledu poukázal na právní názor zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. X, kde zdejší soud uvedl: „výroková část napadeného rozhodnutí (která, jak je soudu známo z úřední činnosti, nijak nevybočuje z řady ostatních rozhodnutí žalovaného) obsahuje všechny potřebné údaje, a to jak identifikaci žalobce, tak i jednoznačné uvedení toho, jak bylo ve věci rozhodnuto, včetně relevantních ustanovení zákona o azylu“. Žalovaný dále dodal, že ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu obsahuje demonstrativní výčet údajů o osobě, které je možné ve výroku uvést, přičemž důležité je, aby v souhrnu bylo zřejmé, o kterého konkrétního žadatele jde. V tomto žalovaný doplnil, že žalobci byl při podání žádosti přidělen jednoznačný identifikační údaj v podobě evidenčního čísla X. Mimo to dle žalovaného žalobce doposud nedal najevo žádnou pochybnost, zda se ho napadené rozhodnutí týká, o čemž svědčí i žaloba proti němu podaná.
19. K námitce žalobce, že si jako podklad rozhodnutí opatřil neaktuální zprávy o zemi původu, žalovaný uvedl, že nepovažuje námitku za důvodnou, neboť datum vyhotovení zpráv není bez dalšího kritériem pro použitelnost zprávy. Pokud se situace v zemi původu žalobce významnějším způsobem nezměnila, je i zpráva

- „staršího data“ nadále aktuální. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce nepředložil žádnou zprávu, která by aktuálnost zpráv, které byly podkladem napadeného rozhodnutí, jakýmkoliv způsobem zpochybnila.
20. Žalovaný také nepovažuje za důvodnou námitku žalobce týkající se nedostatečné citace mezinárodních dohod a judikatury, protože podle něj byly veškeré podklady rozhodnutí řádně označeny. Podle žalovaného žalobce ani v žalobě neuvedl, jaké údaje v označení mezinárodních dohod postrádá. K argumentaci žalobce, jaká rozhodnutí soudu je možné považovat za judikaturu a používat, žalovaný konstatoval, že odkazy na judikaturu pouze podpořil svou argumentaci tím, že uvedl soudní rozhodnutí, kterým byla správnost jeho argumentace potvrzena, což odpovídá zásadě předvídatelnosti rozhodování žalovaného. Není proto podstatné, zda byla judikatura publikována, ale že v ní zachycený názor představuje ustálenou a potvrzenou rozhodovací praxi. Co do označení judikátu žalovaný za zcela dostatečné považuje uvedení soudu, který rozhodnutí vydal, dne vydání rozhodnutí a čísla jednacího.
 21. K obdobné námitce žalobce, že žalovaný necitoval příslušné ustanovení u. trestního zákona, žalovaný poznamenal, že si opatřil hodnověrné a dostatečné podklady vztahující se k otázce trestního postihu na U., přičemž citace ukrajinské právní úpravy je irelevantní. Ostatně ani žalobce žádnou citací u. trestního zákona argumentaci žalobce nezpochybnuje, neboť v žalobě citoval pouze český trestní zákoník, který se na danou věc nevztahuje. Podle žalovaného je tedy námitka žalobce neurčitá, a tedy prakticky neprojednatelná.
 22. V souvislosti s námitkou žalobce týkající se obavy z nástupu do armády a válečného konfliktu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se dle svého mínění s argumentací žalobce řádně vypořádal. Zopakoval, že žalobci odvod do armády ani trestní postih za nenastoupení nehrozí, protože nikdy osobně nepřevzal povolávací rozkaz. V napadeném rozhodnutí také vysvětlil, proč žalobci z tohoto důvodu nelze přiznat postavení uprchlíka, byť se žalobce v žalobě za uprchlíka označuje. Žalovaný rovněž podotkl, že Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 20. 10. 2005, č. j. X a ze dne 9. 2. 2006, č. j. X, uvedl, že o azyl je třeba žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, přičemž žalobce žádost podal v okamžiku, kdy největší nápor bojů ustává a situace je stabilizovaná.
 23. Žalovaný dále konstatoval, že averzi žalobce k účasti v ozbrojeném konfliktu nelze považovat za politický názor, přestože se žalobce jazykovým výkladem pokoušel tuto úvahu podepřít. Podle žalovaného není možné podřadit pobyt žalobce na území České republiky z důvodu obavy z nástupu do armády ve spojení s konkrétní situací na U. pod status uprchlíka.
 24. K námitce žalobce, že žalovaný měl zohlednit okolnosti, za kterých žalobce území U. opustil, žalovaný poznamenal, že žalobce je již téměř 10 let plnoletý, a proto se mohl na návrat do vlasti připravit, pokud dlouhodobě neúspěšně žádal o povolení k pobytu na území České republiky, o němž tvrdil, že neví, proč jej nezískal. Žalovaný v této souvislosti dodal, že žalobce již při podání žádosti o mezinárodní ochranu věděl, že pro účely zákona o pobytu cizinců není trestně zachovalý, protože byl trestním příkazem Okresního soudu Praha – východ ze dne 26. 1. 2012, č. j. X, odsouzen za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, ačkoliv tuto skutečnost

žalovanému nesdělil. Žádost o mezinárodní ochranu tak dle žalovaného pro žalobce představovala jediné řešení legalizace pobytu na území České republiky. Jak ovšem uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. X: „[p]oskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“.

25. Žalovaný na závěr uvedl, že žalobcem navržené důkazy považuje za nadbytečné, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nerozporoval, pouze je shledal irelevantní, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť dle jeho mínění není důvodná.

26. K jednání konanému dne XX

Ze správního spisu soud zjistil:

27. Žalobce dne 19. 2. 2017 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 23. 2. 2017 uvedl, že v České republice žije 16 let, má zde celou rodinu, přičemž všichni mají české občanství. V roce 2012 požádal o trvalý pobyt, ale neustále dostával víza na strpění a v lednu dostal výjezdní vízum, a proto žádá o azyl. Uvedl rovněž, že na U. prakticky nežil. Naposledy tam byl na pohřbu před osmi lety po dobu dvou až tří dní. Při pohovoru konaném téhož dne žalobce rozvedl, že se narodil na U., žil také v B. a v R.. V roce 2000 odcestoval s rodinou do ČR a od té doby zde žije. V roce 2012 požádal o trvalý pobyt, ale neustále dostával víza na strpění. Poté dostal výjezdní vízum, ale na U. se prý vrátit nemůže, protože je to pro něj cizí země, neovládá u. (doma mluví česky), nemá žádné známé U. a na U. se válčí. Žalobce má za to, že by jej hned po návratu odvedli. Ve zprávách viděl, kolik mladých odvedených kluků zabili a on nechce plnit vojenskou službu v zemi, která pro něj nic neudělala. Na radu právníků proto požádal o mezinárodní ochranu.
28. Dne 11. 5. 2017 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, ofotil si je a avizoval, že se k nim vyjádří, k čemuž mu žalovaný stanovil lhůtu 14 dní. Žalobce následně ve vyjádření ze dne 20. 5. 2017 shrnul svůj dosavadní pobyt na území ČR a problémy s povolením k pobytu. Dodal, že na U. nemá žádné rodinné vazby, u. jazyk ovládá pasivně a neumí psát a v případě návratu hrozí, že bude odveden do bojové zóny na východě U.. Mimo to vyjádřil obavu z diskriminace, izolace a bezprizornosti v případě návratu do vlasti.
29. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu na území České republiky v žádné z jejích forem. Předně neshledal důvod k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť se žalobce nijak politicky neangažoval ani neuváděl obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k sociální skupině či politické názory. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 22. 1. 2004, č. j. X, uvedl, že mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu na území ČR, a proto argumentace žalobce o pobytu celé jeho rodiny v ČR není azylově relevantní. Důvodem k udělení azylu není dle žalovaného ani obava žalobce z odvodu do armády a nasazení do bojových operací. Žalovaný uvedl, že brannou povinnost jako legitimní občanskou povinnost uznává Úmluva o právním postavení uprchlíků, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Na podporu svých tvrzení žalovaný poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. X. K tomu na základě zpráv

Ministerstva zahraničních věcí doplnil, že žalobci nehrozí nasazení do bojů na východě, protože žalobce nevykonával základní vojenskou službu, přičemž vojáci základní služby do bojů nasazováni nejsou. Nadto žalobce doposud nepřevzal povolávací rozkaz, a proto prozatím ani není trestně postižitelný v případě nenastoupení vojenské služby. Žalovaný neshledal důvod ani k udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyl azyl udělen. Dle žalovaného nevyplýval ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, protože je žalobce dospělý, zdravý a plně způsobilý, přičemž rodinné vazby žalobce na území ČR nejsou ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. X a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. X důvodem k udělení humanitárního azylu. K možnosti udělit doplňkovou ochranu žalovaný konstatoval, že žalobci nehrozí uložení trestu smrti, nelidské či ponižující zacházení či trestání za azylovou žádost. Obava žalobce z nasazení do bojů není oprávněná, neboť jak výše uvedl, nejsou do bojů nasazováni vojáci v základní vojenské službě, nýbrž téměř výhradně dobrovolníci. Do převzetí povolávacího rozkazu nadto žalobce není postižitelný za vyhýbání se vojenské službě. Absence azylu a nedostatečné ovládání u. jazyka dle žalovaného nemůže být důvodem k udělení doplňkové ochrany, protože žalobce je dospělý, zdravý, plně způsobilý, svobodný, bezdětný a prostředky na živobytí si zajišťuje prací. Mimo to mu obdobně jako v ČR může rodina poskytnout podporu a žalobce si může zařídit oprávnění k pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Nelze však pro takový účel zneužívat institut mezinárodní ochrany. Žalovaný dále doplnil, že ozbrojený konflikt je dlouhodobě omezen na východ U. (L. a D. oblast) a zbytek území je stabilní a plně pod kontrolou vlády, přičemž žalobce se narodil v Z. oblasti. Proto žalovaný neshledal důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný konečně neudělil žalobci ani doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu, protože žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyla doplňková ochrana v ČR udělena.

30. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
31. Podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“), „[m]ístem trvalého pobytu se rozumí adresa pobytu občana v České republice, která je vedena v základním registru obyvatel ve formě referenční vazby (kódu adresního místa) na referenční údaj o adrese v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání“.
32. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

33. Podle § 14 zákona o azylu „[f]jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“.
34. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“.
35. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“.
36. Soud předně konstatuje, že neshledal důvodnou námitku žalobce, že byl ve výroku napadeného rozhodnutí nedostatečně identifikován. Žalovaný identifikoval žalobce pomocí jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti, tedy podle údajů zjištěných z žalobcem předloženého cestovního dokladu (X), a tedy způsobem dostatečným a odpovídajícím nárokům kladeným na rozhodnutí správním řádem. Není na překážku, že uvedené údaje nejsou doplněny údajem o místě trvalého pobytu žalobce, neboť podle § 10 odst. 1 věty první zákona o evidenci obyvatel se místem trvalého pobytu rozumí adresa pobytu občana v České republice, která je vedena v základním registru obyvatel. Žalobce je státním občanem U., nikoliv českým občanem, a proto nemá místo trvalého pobytu ve smyslu § 18 odst. 2 právního řádu ve spojení s § 10 odst. 1 věty první zákona o evidenci obyvatel, které by žalovaný mohl ve výroku uvést. Mimo to, jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, z jednání žalobce neplyne, že by měl jakoukoli pochybnost, že se jej napadené rozhodnutí týká, o čemž svědčí i podaná žaloba. Námitka žalobce není důvodná.
37. K námitce žalobce o neaktuálnosti podkladů rozhodnutí soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že datum vyhotovení zpráv o zemi původu bez dalšího nevypovídá o jejich aktuálnosti a relevanci. Žalobce se ve své námitce omezil čistě na časové hledisko, aniž by poukázal na konkrétní nové skutečnosti, které svědčí o zastaralosti zpráv použitých žalovaným, a proto námitka žalobce není důvodná.
38. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný nevycházel v otázce možného trestního postihu žalobce z konkrétního ustanovení u. trestního zákona a neověřil, zda pro vznik trestní odpovědnosti nepostačuje fiktivní doručení povolávacího rozkazu. Předně soud konstatuje, že není na místě tyto skutečnosti žalovanému vytýkat, protože žalobce při odůvodnění své žádosti argumentoval pouze obavou z odvodu do armády a nasazení do bojů na východě U.. Úvahy o

případném trestním postihu žalobce za vyhýbání se vojenské službě tedy žalovaný zahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí nad rámec vypořádání důvodů uvedených žalobcem. Mimo to žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na základě informace Ministerstva zahraničních věcí (č. j. X) uvedl, že žalobci hrozí trest až v případě osobního převzetí povolávacího rozkazu, a proto je časté vyhýbání se jeho převzetí. To logicky vylučuje možnost trestního postihu v případě fiktivního doručení povolávacího rozkazu. Žalovaný také na základě zpráv ČTK doplnil, že osoby dlouhodobě pobývající v zahraničí nejsou do armády povolávány. Obavy žalobce jsou tedy neoprávněné a jeho námitka není důvodná.

39. K námitce žalobce, že si žalovaný rovněž neopatřil informace o sankcích či trestních následcích, kterým může být žalobce vystaven po návratu na U. v důsledku neudělení mezinárodní ochrany v České republice, soud konstatuje, že žalovaný na základě informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016, č. j. X, že nic nenásvědčuje hrozbě postihu žalobce za azylovou žádost po návratu do vlasti. Námitka žalobce není důvodná.
40. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný žádným způsobem nezohlednil, že U. opustil s jako dítě s celou svou rodinou, kterou je nehumánní rodinu rozdělit, a proto je dán důvod k udělení humanitárního azylu. Žalovaný se s touto argumentací žalobce vypořádal, když uvedl, že žalobce je dospělý a plně svéprávný, přičemž jeho rodinné vazby na území ČR nejsou důvodem k udělení humanitárního azylu. Svou argumentaci dále podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. X a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. X. Soud neshledává v úvaze žalovaného žádné pochybení, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 28. 4. 2011, č. j. X: *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Vztahem zakládajícím rodinný život je pak v první řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což není stěžovatelův případ. Ten by případně mohl naplnit pojem soukromého života zahrnujícího do určité míry i širší aspekty života jednotlivce, včetně práva na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi. Ovšem i kdyby v daném případě bylo vůbec možné hovořit o naplnění pojmu rodinného, resp. soukromého života, je třeba si uvědomit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. V případě stěžovatele je však zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje“*. Soud na základě uvedeného konstatuje, že žalovaný při úvaze o možném udělení humanitárního azylu zohlednil relevantní skutečnosti a zhodnotil jejich význam, přičemž jeho úvaha nevybočuje z mezí správního uvážení a odpovídá dosavadní praxi žalovaného (jak je soudu známo z úřední činnosti). Námitka žalobce tedy není důvodná.

41. Soud dále neshledal důvodnou námitku, že je napadené rozhodnutí za nezákonné a nicotné (pro vnitřní rozpornost), protože žalovaný neuvedl konkrétní ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků, Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, a rozsudky Nejvyššího správního soudu, Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze označil za judikáty, aniž by uvedl publikaci, ve které byly uveřejněny. Soud předně konstatuje, že prostý odkaz žalovaného na mezinárodní úmluvy nečiní odůvodnění vnitřně rozporným či nezákonným, byť by pro přehlednost bylo vhodnější, aby žalovaný poukázal na konkrétní ustanovení takového dokumentu. Krom výše uvedených odkazů však žalovaný na podporu své argumentace citoval konkrétní pasáž Protokolu týkajícího se přiznání postavení uprchlíků vydaného Úřadem Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky, a proto žalobci nic nebránilo polemizovat s úvahou žalovaného i odkazy na mezinárodní úmluvy, namísto formalistické námitky o neuvedení jejich konkrétních ustanovení. Soud dále ve vztahu k argumentaci žalobce o použitelnosti rozsudků Nejvyššího správního soudu, Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu se zásadou předvídatelnosti správního rozhodování zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, pokud postupoval obdobně jako ve skutkově podobných případech, přičemž odkazy na rozhodnutí soudů, kterými podporuje správnost své dosavadní rozhodovací praxe, jsou v tomto ohledu naopak vhodné, neboť umožňují soudu lépe přezkoumat, zda se žalovaný v konkrétním případě bezdůvodně neodchýlil od své praxe a žalobci, respektive jeho právnímu zástupci, umožňují cizelovat svou polemiku s názorem žalovaného. Soud v této souvislosti nepřisvědčuje argumentaci žalobce, že termínem judikát lze označovat výhradně rozsudky soudů publikované ve sbírkách rozhodnutí, a že lze na rozdíl od ostatních soudních rozhodnutí výhradně publikovaná rozhodnutí použít při argumentaci. Žalovaný je stejně jako soud v odůvodnění rozhodnutí oprávněn poukázat na podporu své argumentace na jakémkoliv rozhodnutí, protože jeho argumentace musí být celistvá a přezkoumatelná bez toho, že by část argumentace musel účastník řízení či soud dohledávat v odkazovaném dokumentu. Proto není judikatura, na kterou žalovaný v odůvodnění odkazuje, podkladem rozhodnutí, s nímž by bylo zapotřebí žalobce seznamovat. Soud pro úplnost dodává, že pokud žalobce, respektive jeho právní zástupce, nemá k takovému rozhodnutí přístup (byť drtivou většinu použité judikatury lze nalézt například v systémech X či X), nic mu nebrání vyvracet předestřený názor prostřednictvím publikované judikatury. Námitka žalobce tedy není důvodná.
42. K argumentaci žalobce, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, protože pro přesvědčení, že vnitřní konflikt probíhající na U. mezi U. navzájem by se neměl řešit silou a zbraněmi, a s tím související odmítání žalobce vykonat vojenskou službu, bude pronásledován, respektive uvězněn, soud konstatuje, že je nerozhodné, zda žalobce svou nechuť účastnit se ozbrojeného konfliktu označí za politické přesvědčení či nikoliv. Podstatné je, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednak konstatoval, že podmínkou možného postihu žalobce za nenastoupení k vojenské službě je osobní převzetí povolávacího rozkazu, a že osoby pobývající dlouhodobě v zahraničí nebývají povolávány do armády. Na

základě toho je možné uzavřít, že obava žalobce z nástupu do armády není aktuální. Soud v této souvislosti dodává, že žalovaný také na základě informací Ministerstva zahraničních věcí ČR vyvrátil obavu žalobce, že by mohl být nasazen do bojů na východě U.. Do bojů jsou nasazováni téměř výhradně dobrovolníci z řad řádně vycvičených vojáků, nikoliv vojáci konající základní vojenskou službu. Nadto soud považuje za nutné zdůraznit, že i pokud by soud přistoupil na argumentaci žalobce, že odmítání řešení vnitřních konfliktů násilím lze považovat za politický názor, žalobci by nehrozilo vězení za politický názor, nýbrž za nerespektování povolávacího rozkazu. Argumentace žalobce tedy není důvodná.

43. K námitce žalobce, že názor žalovaného, že o mezinárodní ochranu je zapotřebí požádat bezprostředně poté, co k tomu měl žalobce příležitost, je nesprávný, a že žalovaný měl přihlídnout k tomu, že žalobce opustil U. jako dítě doprovázející své rodiče a o mezinárodní ochranu požádal poté, co na U. započal a eskaloval ozbrojený konflikt, soud konstatuje, že podle Výroční zprávy Amnesty International ze dne 22. 2. 2017, která je součástí správního spisu, ozbrojený konflikt na U. započal v roce 2014, přičemž žalobce požádal o mezinárodní ochranu teprve v roce 2017, kdy jsou dle Amnesty International boje sporadické. Nadto soud zdůrazňuje, že při pohovoru konaném dne 23. 2. 2017, žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá za účelem nevyřešeného pobytového statusu (dostal výjezdní příkaz). Námitka žalobce tedy není důvodná.
44. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu, protože v případě návratu na U. mu hrozí trestání z výše uvedených důvodů a vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí ve vnitřním ozbrojeném konfliktu vztahujícího se na celou U., nikoliv jen na její část, jak nesprávně uvádí žalovaný, přičemž státní orgány U. nemohou ochránit před nimi samými. Soud předně konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyloučil, že by žalobci po návratu do vlasti hrozil jakýkoliv postih za jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Trest za nenastoupení vojenské služby pak žalobci aktuálně nehrozí, protože mu doposud nebyl doručen povolávací rozkaz, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že osoby dlouhodobě pobývajících v zahraničí do armády povolávány nejsou. K tomu soud dodává, že neshledal příslušnou argumentaci žalobce o hrozbě újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, protože ozbrojený konflikt je na U. dlouhodobě omezen na L. a D. oblast a zbytek U. je plně pod kontrolou u. vlády. Žalobce žil v Z. oblasti, tedy na zcela opačném konci země, a proto není zřejmé, z čeho dovozuje, že by mohl být konfliktem ohrožen. Pokud má žalobce na mysli ohrožení svého života v případě povolání do armády a účast v bojích na východě, považuje soud za nutné zdůraznit, že (mimo toho, že byla tato obava žalobce výše vyvrácena) se ustanovení podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu vztahuje výhradně na civilisty, nikoliv na vojáky. Ani tato námitka tedy není důvodná.
45. Soud dále k námitce žalobce, že nebyl žalovaným řádně poučen o svých právech ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, konstatuje, že žalobce svou námitku nepozvedl nad úroveň prosté spekulace, neboť nijak nespecifikoval, v jakém okamžiku nebyl řádně poučen či jaké právo nemohl v důsledku nedostatečného poučení uplatnit, a proto tato argumentace žalovaného není řádnou žalobní námitkou ve smyslu § 71

odst. 1 písm. d) s. ř. s.

46. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
47. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. března 2018

Olga Stránská v. r.
soudkyně